

[Thomsen.]

er een Mand, som har fuldt Overblik over disse Forhold, og ud fra disse Betragtninger vil vi stemme for Lovforslaget.

Christmas Møller: Det er vist det, man kalder, at der sankes gloende Kul paa ens Hoved, for det ærede Medlem, som sidst talte, har jo fuldkommen Ret i, at dette Spørgsmaal maa bedømmes ud fra det Synspunkt. Saa kan man være for eller imod Socialreformens Takster og andre Bestemmelser i Socialreformen, men det ærede Medlem Hr. Thomsen har naturligvis Ret i den Maade, hvorpaa han tog paa dette Spørgsmaal.

Jeg havde egentlig ventet, at det ærede Medlem Hr. Julin havde begæret Ordet for at svare mig. Det har det ærede Medlem altsaa ikke, men jeg behøver næppe at gentage mine Spørgsmaal til det ærede Medlem, jeg er fuldkommen overbevist om, at han nok kan huske dem. Jeg har derfor ikke flere Bemærkninger at gøre til det ærede Medlem Hr. Julin, men et Par Bemærkninger, dels til det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen og dels til den højtærede Socialminister.

Til det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen skal jeg kun sige, at mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt, sagde intet andet, end — hvad der er fuldkommen rigtigt — at Det konservative Folkeparti hele Tiden har været villigt til at deltage i saglige Forhandlinger om Socialreformen. Der er ikke noget nyt deri, og jeg ved overhovedet ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen mente med sine Bemærkninger, for det er, hvad det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, der var Hovedordfører angaaende denne Sag, Gang paa Gang har sagt. Men det, der var det afgørende i Situationen efter den 30. og 31. Januar, og som Socialministeren jo heller ikke sagde noget til — Socialministeren sagde kun, med den Foragt, som Ministeren kan lægge for Dagen over for slige Bemærkninger, at det var taktiske eller dialektiske Bemærkninger eller sligt, og vi ved jo, at Dialektiker, det er den højtærede Socialminister aldeles ikke — det afgørende, det var dette, at Socialreformen herefter — som alt andet, der behandlede — behandlede med bundne Hænder for Partiet Venstres Vedkommende. Og hvorfor? Fordi den politiske Aftale, der var slutet, var af en saadan Karakter, at Regeringen, dels over Kronen, dels over Amtsskatterne, havde Taget paa Situationen: Endelig var Forholdet dengang, at man overhovedet ikke vilde fortælle os, hvad Forliget gik ud paa, og det var da saa ligetil, at vi sagde

den ene Ting, at vi ikke vilde forhandle Socialreformen. Vi sagde: De Forhandlinger maa foregaa paa normal Maade i Socialreformens forskellige Udvalg, og jeg ved ikke af, at vi nogen Sinde har nægtet en Forhandling dér.

Den højtærede Socialminister kan ikke komme uden om det, han sagde første Gang, tror jeg, han havde Ordet, nemlig, at vi havde nok faaet det saakaldte Kanslergadeforlig alligevel. Det var den Udtalelse, den højtærede Socialminister kom med. Da man havde forhandlet Spørgsmaalene igennem, Kronen, Lockout-Loven og alle disse forskellige Ting, og Fagministrene blev tilkaldt, saa sagde Socialministeren: Skal vi saa ikke hellere have Socialreformen? Og det var jo ganske forstandigt gjort af ham. Men Socialministeren tilføjede nu: Vi havde nok faaet Forliget alligevel. Og derfor var det ikke Betaling for Kronesækningen, og derfor har jeg ogsaa Lov til at sige, at det viser altsaa den politiske Situation, som var den, at man kunde fuldkommen have undgaaet Socialreformen. Stillingen var den den 29.—30. Januar — antagelig den 30. —, at hvis man blot havde sagt: Nej, vi vil ikke videre end til det, der var sket den 29. Januar, navnlig Natten mellem den 29. og 30. Januar, saa havde man overhovedet ikke faaet Socialreformen. Det er dog en politisk Oplysning af Interesse. Men Ministeren, han klarede, hvad Statsministeren og de andre Ministre ud fra hans Synspunkt ikke kunde klare, han sagde: Nej, skal vi saa ikke hellere tage Socialreformen! — og saa kom den.

Den højtærede Minister sagde, at det konservative Forslag i Landstinget kunde han ikke være med til, fordi Motiveringen var elendig. Ja, jeg ved nu ikke, hvis det var rigtigt, hvad den højtærede Minister sagde, om det overhovedet har noget med Forslaget at gøre. For øvrigt har jeg læst Forhandlingerne igennem, og jeg er fuldkommen uenig med den højtærede Socialminister. Jeg synes, at man af denne Forhandling i Landstinget kun bevarer eet Indtryk, nemlig Indtrykket af en Minister, som er oven i Købet ganske ualmindelig hoven, Indtrykket af en Minister, som i Forhold til Tingenes Medlemmer placerer sig selv paa en Maade, som efter min Opfattelse er fuldkommen urimelig. Den højtærede Socialminister har som ingen anden nydt godt af, at man saa at sige fra alle Sider har anerkendt hans saglige Dygtighed — han har heller aldrig glemte det, det tør jeg nok sige, vi har hørt det endnu saa sent som i Dag. Men at den højt-